

tu poukázáno zejména na vázanost nejvyššího soudu skutkovými zjištěními nižších soudů a to namnoze proti jeho lepšímu přesvědčení. Rovněž oceněním odvolacího soudu dle §u 500 c. ř. s., poslední odstavec, jest dovolací soud vázán, třebaš neodpovídalo pravdě. Minění tu zastávané nepřichází nijak do rozporu s ustanovením civilního řádu soudního (§ 240, 477 c. ř. s.), neboť předpisu §u 42, odstavec třetí, j. n. dlužno dáti přednost před uvedenými předpisy civilního řádu soudního, jichž jest obmezením. Proti výkladu §u 42, zde zahájenému dalo by se snad namítnouti, že zákon, mluvě o rozhodnutí »ještě« vižícím, má na mysli, že kladným rozhodnutím o otázce přípustnosti pořadu práva jsou vázány jen nižší soudy, jež učinily rozhodnutí, ježto jen pro tyto je rozhodnutí »ještě« vižící, nebyvši »již« odstraněno soudem vyšším. Proti takovému výkladu svědčí však nejen to, co uvedeno z literatury o významu §u 42 j. n., nýbrž i vznik tohoto ustanovení zákona, jak zde byl vyličen, i dlužno spíše rozuměti zákonu tak, jako kdyby činil použití §u 42 odstavec prvý a druhý j. n. závislým na tom, že tomu nevádí rozhodnutí, učiněné tímž nebo jiným vyšším nebo nižším soudem co do důvodu zmatečnosti a »ještě« nebo »již« vižící. Že Nejvyšší soud jest vázán názorem nižších soudů pouze tehdy, jestliže o otázce přípustnosti pořadu práva ve výroku skutečně rozhodly, vyplývá ze znění zákona (sr. § 416, 426 c. ř. s.) a nepotřebuje bližšího odůvodnění. Pokud jde o § 7 c. ř. s. budiž ještě dodáno, že nemá stejného ustanovení jako § 42, odstavec p r v ý j. n. Ochrany poskytuje tu sice, v případech tam uvedených, § 529 čís. 2 c. ř. s., leč předposlední odstavec jeho stanoví nepřípustnost žaloby o zmatečnost, byl-li nedostatek procesní způsobilosti nebo zákonného zastoupení již před pravoplatným rozhodnutím marně uplatňován žádostí odmítací nebo návrhem, aby řízení bylo prohlášeno za zmatečné, nebo některým opravným prostředkem. A přece jest tu po případě veřejný zájem na blahu toho, kdo postrádá zákonného zastoupení, větší nežli zájem na roztrídění soudnictví od správy.

Z důvodů uvedených dospěl plenární senát k názoru, vyjádřenému právní větou.

Čís. 3776.

I věcné ručení podle §u 62 zák. ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n., jest pouze podpůrným; nastává teprve tehdy, když poplatník povinnosti platební nedostál.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1924, R I 280/24.)

Manželé Alfons a Marie Č-ovi byli majiteli domů čp. 435 a čp. 233 ve V. Dům čp. 435, jež prodali Františku N-ovi, přišel do dražby a k rozvrhu nejvyššího podání přihlásil erár dávku z majetku, vyměřenou manželům Alfonsu a Marii Č-ovým. Soud p r v é s t o l i c e nařídil, by peníz, vypadající na dávku z majetku byl uložen na úrok s tím, že bude bernímu úřadu ve V. vyplacen, kdyby dlužníci Alfons a Marie Č-ovi dávky z majetku sami nezaplatili a že náhradní nároky dle §u 222

ex. ř. budou teprve tehdy určeny, kdyby došlo k vyplacení složeného peníze bernímu úřadu. **D ů v o d y:** § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. stanoví věcné ručení za dávku z majetku a přiznává dávce z majetku nejvýše do 30% zjištěné čisté hodnoty nemovitosti zákonné právo zástavní, jemuž přísluší přednost před všemi na nemovitosti váznoucími právy a pohledávkami ze soukromoprávních neb zákonných důvodů. Zákon však mluví pouze o ručení a nikoliv o solidárním závazku, pročez nelze o tom pochybovati, že z nemovitosti teprve tehda může placení dávky býti žádáno, kdyby dlužník zaplatiti nemohl. (Dávka z majetku, August Fráňa, str. 209, 3. řádka ze zdola.). Může tedy dávka z majetku, připadající na nemovitost čp. 435, teprve tehda býti k placení přikázána, až bude dokázáno, že a pokud osobní dlužník, manželé Alfons a Marie Č-ovi, majitelé domu čp. 233 ve V., dávku nemohou zaplatiti. **R e k u r s n í s o u d** vyhověl stížnosti finanční prokuratury a přiznal bernímu úřadu ve V. dávku z majetku k hotovému zaplacení. **D ů v o d y:** Stížnosti finanční prokuratury v zast. Českoslov. eráru směřující proti tomu, že dávka z majetku, přihlášená berním úřadem ve V., nebyla přikázána z nejvyššího podání ku zaplacení v pořadí výsadním, nýbrž pouze určena s tím, že vyplacená bude jen, kdyby dlužníci Alfons a Marie Č-ovi, majitelé realit ve V. čp. 233 dávky z majetku sami nezaplatili, nelze upřít oprávnění. S názorem prvního soudu, že z nemovitosti teprve tehdy může zaplacení dávky býti žádáno, kdyby dlužník zaplatiti nemohl, poněvadž § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. mluví pouze o ručení věcném a nikoliv o solidárním ručení, souhlasiti nelze. Neboť ani v zákoně ani v prováděcím nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 424 sb. z. a n. se nepraví, že věcné ručení jest pouze podpůrným, a nelze proto, jak správně stěžovatelka uvádí, pochybovati o tom, že nemovitost zavázaná ručí především a solidárně. Finanční správa jest tudíž oprávněna žádati hotové zaplacení dávky z majetku a nebylo než k odůvodněné stížnosti dávku tuto k hotovému zaplacení z nejvyššího podání přikázati.

N e j v y š š í s o u d k rekursu dlužníka obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Již ze znění §u 8 odst. (2) zákona ze dne 17. února 1920, čís. 134 a §§ů 60, 61 a 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. (nař. ze dne 25. června 1920, čís. 424 sb. z. a n.) lze vyčísti, že zákonodárce rozeznává původního, hlavního dlužníka od pouhého obyčejného ručitele (§ 1346 obč. zák.), ať osobního, ať věcného. V prováděcím nařízení ze dne 27. července 1920, čís. 463 sb. z. a n., jest výslovně stanoveno, že toto ručení osobní i věcné jest pouhým ručením subsidiárním, t. j. nastává teprve tehdy, když poplatník povinnosti platební nedostál. To platí o osobním ručení podle ustanovení k §u 61, k odst. (1), a o věcném ručení podle ustanovení k §u 62, k odst. (1) al. (6) a (7), k odst. (5) a k odst. (1—5), zde zvláště podle al. (2) a (4). Soud exekuční tedy správně postupoval při rozvrhu nejvyššího podání za nemovitost, věcným ručením za dávku z majetku stíženou, podle obdoby předpisu §u 224 odstavec druhý ex. ř.